«Τα κοκκινομπλέ πατίνια» του Σταύρου Τσιώλη στο Θέατρο του Νέου Κόσμου

Οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες του άνδρα

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ Τσιώλης υπογράφει το πρώτο του θεατρικό έργο, «Τα κοκκινομπλέ πατίνια», με τα γνώριμα χαρακτηριστικά του: χιούμορ, ειρωνεία, αυτοσχεδιασμός, μόνιμο νοιάξιμο για τη γυναίκα. Έργο που αξιοποίησαν η σκηνοθεσία του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου, αλλά και οι ερμηνείες των (μόνο) ανδρών ηθοποιών.

Ολα συμβαίνουν στην πίσω αυλή ενός θερινού σινεμά που παίζει ταινία του Σταύρου Τσιώλη. Ακούμε, αλλά δεν βλέπουμε. Προβάλλονται, άραγε, οι «Ακατανίκητοι εραστές», ο «Χαμένος θησαυρός του Χουρσίτ Πασά», το «Ας περιμένουν οι γυναίκες» ή το «Παρακαλώ, γυναίκες μην κλαίτε»; Δεν έχει σημασία. Με αυτή την αυθαίρετη παρέμβαση, ο Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος θέλησε να υπογραμμίσει το πλούσιο παρελθόν ενός δημιουργού της μεγάλης οθόνης, που τώρα αποφάσισε να μας αιφνιδιάσει γράφοντας το πρώτο του θεατρικό έργο.

Έχοντας στο ενεργητικό του μια σειρά από ταινίες δρόμου, ο Αρκάς σκηνοθέτης μάς ταξίδεψε στην ελληνική επαρχία, ζωντάνεψε το χαμένο ιδίωμά της, πλησίασε ευαίσθητα τη μελαγχολία της και, ισορροπώντας ανάμεσα στο κωμικό και το τραγικό, έδειξε την καινούργια πραγματικότητά της.

Στα «Κοκκινομπλέ πατίνια», πολλά από τα γνώριμα στοιχεία των σεναρίων του μεταφέρονται στη σκηνή: διάχυτο χιούμορ, λεπτή ειρωνεία, αίσθηση του χειροποίητου, γόνιμοι αυτοσχεδιασμοί. Και πάνω απ' όλα ο ανδρικός κόσμος του, στον οποίο η γυναικεία παρουσία, μέσα από την απουσία της, γίνεται ακόμη πιο αισθητή.

Σε αυτό το μεγάλο ρεαλιστικό μονόπρακτο, τέσσερις προβληματικοί αρσενικοί «σωματοποιούν» τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες, τις απογοητεύσεις και τις φοβίες τους. Η κινησιολογία τους, ενίοτε ισχυρότερη από το λόγο, δημιουργεί ανθρώπινους τύπους, φωτίζει τις νευρώσεις τους, ενισχύει το χιούμορ του κειμένου.

Έξοχος είναι, για παράδειγμα, ο Λαέρτης Μαλκότσης, που ερμηνεύει το κεντρικό πρόσωπο του έργου. Η μόνιμη έκφραση απορίας στο πρόσωπό του και ο τρόπος που εκφέρει το λόγο ή σταυρώνει τα πόδια του αρκούν για την πιστή διαγραφή της κωμικοτραγικής ύπαρξης του 48χρονου Αργύρη.

Αυτός ο τυχαίος ανθρωπάκος, που ακόμα ζει με τη μαμά του, κέρδισε ως δώρο ένα ζευγάρι αστραφτερά πατίνια και προσπαθεί να κοινωνήσει με άγνωστους περαστικούς τόσο τη χαρά για το απόκτημά του όσο και την αγωνία του για το πώς θα μπορέσει να τα χρησιμοποιήσει. Άθελά του επωμίζεται το ρόλο του «εξομολογητή» και, κάπως έτσι, γύρω από ένα παγκάκι, αρχίζει ένα σταδιακό «ξεβράκωμα» ψυχής.

Οι υπόλοιποι τρεις ήρωες, που αφηγούνται ισάριθμες ιστορίες (η «Κάμψη», η «Ροδούλα» και το «Ρολόι»), δεν έχουν όνομα.

Ο κύριος νούμερο 1 (εύστοχος, αλλά περισσότερο έντονος από όσο χρειάζεται ο Χρήστος Στέργιογλου) αντιμετωπίζει κάμψη στον ερωτικό τομέα. Ανατρέχοντας σε

εποχές αβίαστης σεξουαλικής όρεξης και πάθους, απευθύνει εκ του ασφαλούς κατηγορίες στο ανικανοποίητο έτερόν του ήμισυ: «...Δεν έρχεσαι λοιπόν εσύ, Πόπη, να μας εκθέτεις σε κοινωνικές συναναστροφές, φλυαρώντας και αποκαλύπτοντας σε φίλους, αλλά και σε εχθρούς (!) τα μυστικά της κρεβατοκάμαράς μας... Ούτε λες πως διάβασες στο «Ντάουν Τάουν ότι στο Μπουένος Άιρες υπάρχει γιατρός που κάνει θαύματα ακόμα και σε πολύ προχωρημένες περιπτώσεις!»

Ο κύριος νούμερο 2 (άνευρος ο Παντελής Δεντάκης), ετών 35, με φρεσκοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο, αρωματισμένα μαντίλια, έκδηλη νευρικότητα και μια παιδική ρόδα σφηνωμένη στον καρπό του χεριού του, μετράει μια σειρά χαμένες ερωτικές ευκαιρίες. «Κάποια μέρα, η ζωή σού τη στέλνει. Και δεν αντιλαμβάνεσαι πως είναι αυτή που περίμενες. Ο Θεός σού έχει αποκαλύψει το σχέδιό Του και συ, υπακούοντας στην "οικογενειακή θέληση", τη διώχνεις».

Τέλος, ο κύριος νούμερο 3 (θαυμάσιος ο Γιώργος Νινιός), λαϊκός μάγκας, παραμυθάς, κομπιναδόρος και με ένα γυναικείο θαυματουργό ρολόι στην τσέπη, που, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, εξασφαλίζει την ποθητή ευδαιμονία, θα φέρει την ανατροπή.

Επηρεασμένος από τη δραματουργία του Κεχαΐδη (και ιδιαίτερα το «Τάβλι»), ο Τσιώλης οικοδομεί ένα ευχάριστο έργο, με έξυπνους διαλόγους, διαφανείς χαρακτήρες, ανάλαφρη και ευθύβολη γραφή. Η σκηνοθεσία αξιοποίησε το έργο και το ενδιαφέρον χάρτινο σκηνικό (Μάγιου Τρικεριώτη) τόνισε την «παιδική» του αθωότητα.

ΚΡΙΤΙΚΗ: ΕΛΕΝΗ ΠΕΤΑΣΗ

17 Μαρτίου 2006